

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЪНЪИЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издавателъ Любомиръ П. Ненадовићъ.

Овај листъ излази Вторникамъ и Петкомъ. Цена му е годишня безъ завитка 14 цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год скупљъ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларију по' цв. на пола год.

ПОСЛЕДНЯ ПЕСМА.

Поноћъ прође мени се недрема,
 Душа моя у сну мира нема;
 Све е за ме было па већъ прошло,
 Све у пропасть очло.

Мысао людска кадъ е узвишена,
 Найвећма е онда уништена,
 Ђрбо види ништавило свое,
 Одъ различне бов.

Животъ овде, то е само сенъка,
 Коя далъ и далъ све бега,
 Съ другогъ света кою свећа краси,
 Докъ се неугаси.

Радостъ, то е образъ оногъ светца,
 Съ којимъ само задовољ с' деца;
 По кад' када она само дође,
 Тек' да време прође.

Слава, и то много траже люди,
 За нѣомъ многи безъ невољ блуди,
 А она е измишљѣна шара
 Што найвећма вара.

Новацъ — то е робство пожелѣно,
 Само людма судбомъ наменѣно —
 То е само еданъ металъ жутый
 Кога цене люди.

Та и любовь, ништа друго нѣ,
 Нег' тренутакъ гди намъ сунце грѣе.
 Све е ништа, све е магла пуста,
 Па и женска уста.

Желя овогъ чудногъ нашегъ света,
 Коя животъ уживати смета,
 То е што насъ крозъ савъ животъ води
 Да себы угоди.

Жалость, бѣде, несреће и туге,
 Болестъ, бриге, колере и куге,
 То су гости што се кадъ кадъ сврате,
 Да намъ животъ скрате.

— — — — —

О човече, я ти судбу видимъ,
 Пути само, негорди се ни с' чимъ.
 Нерадуй се животу ни новцу
 Ни пуноме лонцу.

У веселю и при вина чаши,
 Будь умеренъ и ништа с' небаши.
 Мысли свагда да си гостъ на земљи,
 Па с' онда весели.

Ако любишь, и ако си вераць,
 Немой рећи с' тиме ди си срећанъ,
 Два минута выше ти нетреба,
 Па да паднешъ с' неба.

Нить што фали нити што годъ куди,
 Одушевљѣнь ни зашто небуди —
 У свему е ништа сакривено,
 И нѣимъ разорено.

Црвь у прау, и царъ на престолу,
 За еднаку створени су ролу:
 „Да постану, траю и престану“ —
 Ништа да остану.

— — — — —

Ил' живіо несрећный човече,
 Сто година или едно вече;
 Кадъ погледашь твое станъ бедно
 Башъ ти е све едно.

Зато сбогомъ я ћу да почивамъ,
 И безпосленъ само да уживамъ,
 Да причекамъ юштъ до кои данакъ
 Тай превѣчный савакъ.

ПУТНИЧКА ПИСМА

(Продужено.)

Тако смо брзо ишли, да смо се свакиј поредъ све зиме и снега, морали озноили; зато смо брзо морали ићи, што су се наше вође бояле, да се сметови снега, кои су више насъ, сь брега неотисну, и да насъ са собомъ неодвуку у безданъ. Морали смо узправо уз'брдо ићи, ербо вође знаду, кадъ се попречке брдомъ иде, да се често отисне сва она пртина, и ко се на нѣой стрѣфи, за тога нема спасенія, ербо доле нема се гди зауставити. После два сата таквогъ хода, вођа предъ нама узвикне веселимъ гласомъ, мы погледамо и видимо предъ нама на брегу еданъ великій дрвенъ крстъ, кои е означавоа врѣ брега Фурке, и границу између Кантона Ури и Валиса, и гди е висина брега прешла 7800 стопа, и гди као што намъ вође кажу редко кадъ копни снегъ. Ту станемо мало да се одморимо, али онај лепый изгледъ коме смо се надали, быо е облакомъ и снегомъ осуећенъ, ерв нисмо ни десетъ корака могли предъ собомъ видити. — — —

Ни смо се могли дуго одмарати, ерв бояли смо се да онако угрејани неозебемо. — Одатле ишли смо далъ низъ брдо, и као што е са пенявѣмъ на брдо быо све

већий снег и зима, тако примѣчавала се са силазцемъ готово при свакомъ кораку блажја и сноснја зима, и после краткогъ хода, дошли смо већ были, гди се земля одъ снега прошарала. — Зауостаимо се и поседамо на влажну рудину, према едномъ врло високомъ водопаду, кои е съ едного леденогъ брега опетъ доле у ледъ и снегъ падао, то е оно чувено место штоно зову Ронеглечерь, и сбогъ чега гомиле путника усуде се преко они снежни Алаа. Ту може човекъ видети снегъ одъ више фарби. Ту самъ видю вѣчный снегъ и ледъ, ту е као неко брдо, сплазао се снегъ у долину и притискао корито реке Роне, коя изподъ тога снега тече, и коя управо одатле могло бы се рећи да извире. — — —

Као што насъ е съ оне стране река Раисъ узъ брдо водила, тако са ове друг ес тране река Рона низъ брдо показивала намъ е путь. — На дву едне мале долине беше една гостилница, гди се ми сви зауостаимо, и у врућой соби почнемо се одгревати и сушити, докъ намъ се међу тимъ ручакъ спремао. Было насъ е много, читава кућа была е пуна. Свакий е найпре наручио шта е желю ести. Бла много нѣ на изборъ было, ерѣ е сиромашна гостилница; но ипакъ было е едно чудновато ело. Ко е годъ одъ насъ запитао келнера: шта има за ело — свакомъ између јоштѣ два три ела споменуо е да има и говећий очю (Schfenaugen), и свакогъ кои е наручио то ело, питао га е колико воловски очю жели? едни кажу: мени шесть, други десетъ, трећи јоштѣ више, ербо сваки е мыслио колико очю толико е залогая, и кадъ оде да намъ готови те говеће очи, почнемо мы рачунати колико е кои наручио и наћемо да бы му требало више одъ 60 волова заклати да подмири свое госте са очима. Ни смо дали ни едномъ да пита како ће то бити, него чекали смо да видимо, найпосле мислили смо да смо дошли у неку волшебну гостилницу, или да у овомъ ладномъ предѣлу живимъ воловима ваде очи на имъ опетъ израсту, као што се прича да е еданъ секо свиняма уши и репове па ео. Но та загонетка одгонетне се, кадъ домаћинъ уђе и донесе на танъиру предъ едного десетъ на масти пригани али неразумѣны я, — „Ни самъ я то наручио, то е за некогъ другогъ, я самъ наручио десетъ воловски очю.“ рекне онај и одмакне танъиръ съ яма, коя су са своимъ около прженимъ беланцетомъ изгледала управо као воловске очи. — Домаћинъ онда ту самъ каже да у томъ краю я тако сготовлѣна, незове нико другчѣ него воловске очи. — Нама буде и то ело по вољи, и место говећий очю наручамо се поредъ гди кои јоште ела кокошинъ я.

Пошто смо се два сата ту бавили, греали и одмарали, кренемо се далѣ на путь, јоштѣ узъ горе брдо, и по горемъ снегу и ветру — на брегъ Гримзелъ, гди смо научили преноћити, ерѣ е тамо на томъ брегу пространа и добра гостилница — и опетъ безъ свакогъ затезаня поврвимо насъ 30. са овимъ дугачкимъ алпскимъ штаповима, негледећи ништа што намъ снегъ непрестано у очи сипа, вође су были веселе, и певали су сви троица колико иј грло доноси, а и мы смо по кадъ кадъ и то доста силома по гди кою ђачку песницу одпѣвали, кое су насъ у овимъ стенама на лешый Хайделбергъ и нѣгове инајпе опоменуле — ишли смо непрестано узъ брдо, и често разгртали смо снегъ и тражили и налазили румене алпске руже. Ни смо се дуго узъ брдо пели на смо он-

да около брда попречке ишли, и то све по великомъ снегу, и туда е было најопаснй путь, ерѣ смо морали едно сто корака поредъ такве провале ићи, гди кадъ бы се отисли не бы насъ могле ни мечке наћи, но срећомъ нисмо могли сву ту провалу одъ облака видити. Тай одпекъ лежао е съ леве стране, и было е дубокъ чакъ до тако названогъ мртвогъ езера, кадъ наступимо туда изнадъ тога езера, све се утиша, найвећа озбиљность овлада обично лакомысленимъ и небрежљивимъ ђачкимъ корацима; мы престанемо еданъ дуугогъ учити гди треба да стане, и како да се држи, него е сваки ћутао на полоако корачао, и найпре пробао, ели тврдо и стално место онде гди стае, съ десне стране надвила се на насъ една висока стена, и по нъой могло се судити каква опасность изподъ насъ зја на наше младе године. —

— Мртво езеро зове се зато што ништа неможе у нѣму да живи, а друго съ тога што има много мртвы тѣлеса у нѣму, ерѣ гди годъ кога мртва путника наћу оны га баце у то мало езеро, у коме много година остане, и сбогъ зиме неможе да изтрули, тако да после три, четири и више година сродници кадъ мртваца наћу, познаду га јоште — ту е было найвећий врѣ Гримзла, и то е было найвећий брегъ гди самъ до сада было, та е висина износила преко 8400 стопа. Одатле окренемо на ниже, куда е путь лепши и мало закопанъ было, ми смо задовольни были да смо нашли путь и да више неможемо заврлати, тай е путь ишао на другу страну а не одъ кудъ смо ми дошли. Мы смо ишли окомце низъ брдо, блато, киша, вода, снегъ, све се умешало на томъ путу, били смо мокри крозь све альпине, на многи мести газили смо до више колена воду помешану са юговимъ снегомъ. Приближимо се едной малой долини, и на еданъ путь заори се весео узкликъ: Меана! меана! — — Ни Колумбъ се нѣ могао већа обрадовати, кадъ е по мору свое велико име, но еи светъ — тражио; па кадъ га е нашао. — — Мы стрчимо брзо доле, наћемо гостилницу велику и у нъойзи више путника него што е насъ было. Како доћемо, поделе насъ све по двоцу у собу, и пре свега, поскидали смо све наше мокре альпине, и добили смо свакий одъ фланера кошулю и панталоне, после морали смо лећи у креветъ, за тимъ дође предъ свакогъ по една велика чаша врућегъ црногъ сладкогъ вина. После те чаше вина сваки се было угрело. Све наше альпине однесу да суше. Тако смо лежали и еданъ другогъ изъ себе у собу довикивали до предъ вече; и текъ онда у врућимъ собама, смеяли смо се еданъ другомъ како е кои путемъ падао. Око седамъ сатѣй зовну насъ на вечеру, и скупимо се сви у великомъ салону, гди е асталъ за 80. душа было поставлѣнъ. Сви смо се зачудили, да у оваквой пустини, у оваквомъ леду и снегу, и на оваквомъ високомъ брегу, наћемо тако уредно и лепо намештенъ асталъ — посуће было е сво сребрно, и савъ намештай было е у свомъ реду. Осимъ насъ ђака и осимъ оны што е съ нама дошло, затекли смо јоште едно 20. путника, кои су съ друге стране дошли, и кои су одъ неколико дана чекали да престане снегъ и да се изведри, да гледе околне брегове, ербо кажу да е врло лепъ изгледъ одатле, и люди изъ гостилнице обрчу имъ све одъ сутра до сутра да ће се разведрити, и тако многи остану по десетъ дана. Осимъ они што смо нашли, мы сви остали были смо у едначе фланерске альпине обучени, и поредъ свега лепогъ кроя и фавогъ фланера, изгледали смо опетъ као апсе-ници. Наше друштво увати дољни край астала, и по-

седамо сви еданъ до другога, или еданъ према другомъ — бла се понесу, и свако е было изабрано, и свако е могло у најболѣмъ берлинскомъ трактеру читавъ ручаѣмъ зачинити. Асталъ са вѣра до дна было е окићенъ, али не алпискимъ ружама, него бутеляма францускогъ вина, по средини пакъ шампани стајали су у резерви. Укратко, све што бы се могло у првој гостилници едне велике вароши наћи, тога е и ту было.

Наша е вечера дуго трајала. Прве бутелѣ попию се у разговору. Друге начну се са громовитимъ ђачкимъ певанѣмъ; сви гости осимъ насъ отишли су већ да спаваю, ми пакъ пратили смо ноћ куцанѣмъ чаша, и веселимъ ђачкимъ песмама, и нико не бы рекао да смо на вѣр Гримзела, него да смо у каквој Кнайпи у Хайделбергу. Чакъ после поноћи разиђемо се, и идући у наше собе многе смо путнике лармомъ избудили. Ми одма поспимо, а они поустаю пеуюћи и лютећи се.

Сутра данъ пошто смо доручковали, пооблачимо наше суве и очићене альпине, и пођемо далѣ чудећи се тако лепомъ дочеку и тако маломъ и евтиномъ рачуну; ербо за све осимъ вина, није свакиј више платио до по 5 франака (2. фор. ср.) — Брзо смо дошли на изворъ реке Аара, и после ишли смо све поредъ нѣга низъ брдо. Путь е на ниже приличанъ, а предѣли были су врло леппи, дивљи и ужасни. Рѣка Ааръ тако е падала съ камена на каменъ, да и сама река Раисъ неможе се у томе упоредити. За два за три сата дођемо у Хандекъ, гди има само една меаница, и гди река Хандекъ съ едне висине на сусретъ реки Аару пада, и обадве у паданю саюжаваю се; и своимъ дивљимъ шумомъ, срцу, кое већа чувства има, неку неописану страоту задаю. Дуго смо седели ту, и више смо неке примамљивости нашли, него при гледаню на ђаволу ђуприю. Ту смо ручали са свимъ онако, као што алписки пастири ручаю. Брзо смо изашли изъ снѣгова, и кадъ дођемо у питоме долине, гди е све зелено было, гди видимо нѣве и засађене баште, гди нађемо лишће и зелене шумице, будемо весели, и чинило намъ се да е ново пролеће дошло; ербо у долини было е топліе негъ што смо желили. И тако лане у ово доба видіо самъ на острову Ригену, како се сунце два путъ за еданъ данъ изъ мора рађа, а ове године дочекао самъ два пролећа.

Овде у Майрингену, у овој лепој варошици сада седимо и одмарамо се; но овде незадржава насъ толико уморъ, колико овы лепы предѣли. И одъ своіо водопада што самъ до садъ видіо најболѣ ми се допада, овај што више ове варошице са висине страовитымъ своимъ шумтанѣмъ низъ каменый оцекъ у долину пада.

Сбогомъ, ово дугачко писмо свршавамъ овде данасъ, а сутра продужи ћемо далѣ наше путованѣ, знамъ да ћу ти опетъ писати, али одакле то незнамъ. Тымъ ћу ти радіе писати, што ћу имати о чему, ербо кажу намъ овде, да текъ сада одавде наступићемо на најлепше красоте и лепоте ове землѣ. Сбогомъ, и ако се гди у овомъ удалѣномъ тућемъ свету загубимъ, онда ова писма нека те опоминю на мене.

ПОСЛЕДНЬ ВРСТЕ.

Данашњи брой Шумадинке излази последњи путъ; и поредъ свега тога што бы имао много говорити, огра-

ничи ћу се само на то да се укратко опростимъ са свима читательима. Узрокъ престаяня нетреба ни да споминѣмъ. Но да бы тај узрокъ коначно предъ читательима са себе скинуо, обричемъ се безъ икакве вайде у свако доба быти учредникъ, писати, и уређивати овај листъ, кадъ бы се ко годъ (или какво друштво) нашао, да буде издавателъ, и да сву бригу, све трошкове и савѣ дожитакъ на себе прими, и да се я немамъ ни зашто друго осимъ за рукопись старати. Да е се икако могло я бы овај листъ продужио, али видіо самъ што далѣ излази све е већій разходъ одъ прихода. И укланяјући се садъ може быти за навѣкъ са новинарскогъ позоришта, не обричемъ се писаня, я ћу радити на озбиљнимъ предметима, продужи ћу издавати „Шумадинке“ у поединимъ свескама, гди ћу мећати досаданя и дала „путничка писма“ а тако исто и „лироѣию“ и радоваћу се ако читатељи буду примали са онимъ чувствомъ, са коимъ пишемъ и љубе осимъ тога, никаквогъ другогъ одушевленія до сада за мене није было. Я нерадо силазимъ са тога малогъ пољности, али инакъ едва чекамъ да се повучемъ у тихи-ну, и да у срећној забравности, посветимъ јоштъ коју-годиниу читаню и ученю, у чему осећамъ искување потребе. Еръ изъ свега што самъ до сада писао добра критика може видити: несталностъ у предузетјима, неустојанство у мыслима, неслѣдственостъ у пошлостима, нечестивостъ речеј безъ дѣла, буйностъ и замршеностъ безъ тамельтигогъ правца. Но одъ млады година нека нико стајрачке зрелости нетражи. Я нисамъ радіо колико самъ могоа, него само колико самъ хтео, радіо самъ у колико, самъ кадъ быо расположенъ, деліо самъ свое време и уживанѣ младости. — — —

Тѣшимъ се са онимъ што но покомъ Чудра каже: „Ни том' одъ мене нико се није надао.“ Био самъ до сада да тако срећанъ да све што самъ до сада писао читатељи нису ладно примали; съ нѣовимъ трепетљивомъ и савзадоволянѣмъ, и благодарѣни имъ у едно трепетљиво се-ни за убудуће. Онима кои су за ово друго поштомъ платили у Београду повраћени су новци готово свима исто тако и по окружјама осимъ неколико места коима ће се по делижанцу послати, одбивши за ове неколико сресво онолико колико засеца. Ако коме случино неки новце повраћени дошли, кривицомъ експедитора за окржна те ста, или разносителя за Београдъ, то молимъ да ми се одма яви или пише, како бы могоа изнаћи гди е потребна; и да бы сасвимъ те несносне рачуне свршио остављамъ рокъ одъ данасъ за 40. дана, ако ко оуде заборављивъ да се изволи пріявити, после тога рока противъ колали пренумеранта и сва дописиваня бы ће уништени; осимъ оны имена, коя јоштъ дугую за прошло поштомъ и коима ћу доцнѣ по наособъ морати писати, и кое сада последњи путъ молимъ да ми новце што пре пошлю и то по пошти, и я присгаемъ да я платимъ пошту.

И садъ праштајући се последњи путъ најискреніе и најучтивіе са свима читательима, морамъ изповедити да да ми е теже было ово неколико последній речи написати, него све што самъ за ово 7. месеци у Шумадинки написао. Еръ съ овима пратимъ последню Шумадинку, Ђли жалостъ есте, а може ли се прежалити може. Шумадинка престае. Новци су враћени. Вересія није скупљена. Бостанъ е обранъ. Бриге су скинуте. — Садъ лаку вамъ ноћ! Спавайте спокойно! Ербо они су срећни кои чврсто спаваю, него они кои су будни, али читавъ данъ

проведу дремајући и трљајући очи. Јоштъ еданпутъ *лака* *валъ ноћъ!* и я полазимъ да спавамъ и гасимъ свећу и съ нъоме животъ Шумадинке, и бацамъ перо за врата. — *Ала свелаетъ!*

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— За време врућине у Паризу, трошило се свакиъ данъ 1. миліонъ фунти леда, и вло се сваки данъ 1. мил. пирѣија сладоледа.

У свима нормалнимъ 276 школама, у Паризу, има *свѣта* 50. хиљада ученика, међу којима 19.300 женски има. *година* трошакъ на те школе износи 1,370.000. фран.

Президентъ Наполеонъ дошавши у Штрасбургъ *прашао* е райну са своіомъ свитомъ и дошао у чувено *купалиште* *денъ-баденъ*, гди е лепо быо дочеканъ. Нѣ *два свѣта* *министра*, генерали, ивжинири, списатељи и *проста* *закрива* одма зелени асталъ Рудета, на комъ се *играли* *игралли* су ту лутрију са французскомъ лакомисленосту Министеръ Сен-Арно губіо е непрестано, без *дава* *што* *своа* *веселъ* на лицу променуо; а Бино при сва *комъ* *проташенна* улогу, мрштіо се и лютіо. Са *пра-* *комъ* *своимъ* *жичинномъ* добиао я генералъ Валднеръ, *аса* *наивотол* *небре-* *жливовшћу* губіо е полковникъ Флери *гди* *кои* *одъ* *он* и проиграли су преко 60 хил. фран. *гди* *кои* *одъ* *добили* су. Стихотворацъ Мери проиграо е *сво* *што* *е* *ипако* *при* себи (око 2000. фран.) безда се и *еданпутъ* *напршћу* но ипакъ быо е весео кадъ му е *Бен-* *населъ* *банкер* и притяжатель тога игралишта поклоніо 500 *франака* — *хасина* пакъ бавећи се по раинскимъ купа *лишта* *па* *гдсе* *и* *язе* те игре, добыо е преко сто хил-

иселаване у Америку одъ године до године све *вече* *два* *губа* три месеца ове године у самъ Невъ- *Йоркъ* *населно* се близу 200. хил. душа.

— *крань* грчкій Ото приспѣо е преко Триеста у *Бачъ* *и* *преда* путуе само подъ титуломъ графа одъ Ати- *не* *оттѣ* *сно* е свуда лепо примлѣнъ и дочеканъ.

Транскъ *крань* и царъ Аустрійски Августа месеца *Саставѣс* у купалишту Ишлу.

Еданъ *Енглезъ* *Маркизъ* *Бленфордъ* купио е *едну* *манциску* *библию* печатану 1460. год. и дао е за ню *гд-* *ну* *сулу* *одъ* 20 хил. фор. сребра. А пре неколико *годи-* *на* *купи* о е едно друго изданіе библие одъ Валдорфера 1471 *убенцнеци* печатано, као едно едино савршено одъ тогъ *изданія*, и дао е преко 30. хил. фор. ср. а притомъ имао е *исту* *такву* *кнѣгу* одъ истогъ изданія и године, само е *на* *краю* *фалило* 5—6. листа.

— Енглезке новчѣ являю, да се пронашло у раз- *валинама* старе вароши Ниниве, неколико дудови греда *коѣ* *јоштъ* *нису* *изтрунуле*, и коѣ мораю старе быти пре- *ко* 2500. година.

— У парижкой инвалидской кући, живи *еданъ* *сол-* *датъ* *коме* е 102. године, и кои е 4 године пре рођенъ одъ

Лудвика XVI, онъ е јоштъ здравъ, и иде брзо као какавъ *младићъ* одъ 70. година.

— У Нев-хемширу неможе никако остати девојка *неудана*. Найсиротнія и найружнія како пређе 29. година *мора* *се* *удати*, на слѣдуюћи начинъ. Мету е на лутрију, *и* *сви* *неоженѣни* *те* *вароши* *или* *села* *извлаче*, и на кога *та* *коцка* *падне*, *мора* *е* *узети*, а други сви мораю неку *опредѣлену* суму платити, да такавъ младоженя може од- *ма* *кућу* *закућити*.

— Бечко попеч. просвештенія понудило е *чувеногъ* *Г. Миклошића*, да напише читанку за словенске нормал- *не* *школе*, на словенскомъ *язику*, и онъ е се тога *посла* *већъ* *приміо*, и почео радити.

— На бечкомъ универзитету у прошлой години было *е* 412. ученика изъ страны земаля.

— Обштество бечко троши годишнѣ на сиротиню *360* *хил.* *фор.* *ср.* преко тога *накупи* *се* *јоште* *по* *црквама* *11.* *хил.* *по* *кућама* *20.* *хил.*

— У Французкой жандарма (пандура) има сада 25. *хил.* *одъ* *кои* *13.700.* *на* *коньма* *су*. За време *цара* *Напо-* *леона*, *кадъ* *су* *Французи* *половину* *Европе* *држали* *нису* *имали* *толико* *пандура*.

— Одъ 1. Януар. 1804. год. до Марта месеца 1848. *у* *Аустриі* *(осимъ* *Мапарске)* *осуђено* е свега на *смртъ* *1304.* *особе*, *одъ* *кои* *само* е 448. *погубљно*, а 856. *по-* *миловано* е са тавницомъ. — Одъ 121. *политичны* *осуђе-* *ника* *само* *су* 2. *погубљна*.

— За 6. месеци ове године, у Французкой *принели* *су* *извозни* *и* *увозни* *ђумруци* 69. мил. *франака*, преко 14¼ *миліона*, *више* *него* *у* *прошлой* *години*.

— За овы *прошли* *6.* *месеци* *умрло* е у Лондону 28.445 *особа*, *међ* *коима* е 13.950 *женскиня*. А *родило* *се* *12* *хил.* *више* *негъ* *што* е *умрло* *за* *исто* *време*.

— По протоколу *ђумрука*, у години 1851. *извежено* е *у* *Калифорнію* *(у* *Америки)* *преко* *100* *мил.* *фор.* *ср.*

Огласъ.

Сви брови што су после Петрова-дне изашли, могу *се* *добити* *за* 1. *цванцикъ*. Тако дакле *ко* *жели* *Шумадинку* *имати* *читаву*, нека се *яви* *да* *му* *се* *и* *овы* *неколико* *бровѣа* *пошлю*. Ако е *коме* *какавъ* *брой* *про-* *пао*, *или* *загубіо* *се*, а *радъ* е *да* *има* *све* *подпуно*, нека *ми* *плаћенимъ* *писмомъ* *яви*, и *колико* *годъ* *уз* *буде*, и *коме* *годъ* *достигне* *послаћу* *бадава*, *све* *поведине* *бровѣа* *могао* *бы* *надокнадити*, *осимъ* *првы* *6* *бровѣа*.

„Шумадинче“ *излази* *ће* *у* *Земуну* *у* *свескама*, и *ко* *жели* *да* *му* *се* *свагда*, *како* *коя* *свеска* *изађе* *одма* *по-* *шлѣ*, нека се *раніе* *пріяви*. Оно, *ко* *за* *10.* *комада* *новѣе* *пошалѣ*, *еданайста* *кнѣга* *нѣму* *бадава* *остае* *за* *све* *све-* *ске*. — Шумадинче *чини* *се* *зато* *да* *е* *мало*, *што* *е* *одвећъ* *танка* *артія*, а *то* *зато*, *да* *е* *лакше* *по* *пошти* *шиляти*, *безда* *ишта* *плате* *они* *приме*. *Сваки* *може* *лако* *видити*, *да* *Шумадинче* *само* *по* *спољашности* *изгледа* *да* *е* *мало*, а *предмета* *млого* *е* *стало*, *еръ* *су* *слова* *врло* *сабіена* *и* *ситна*.